

Лицето на юношата пламна. Никога досега волното чедо на горитѣ, приятелѣтѣ на хрѣткитѣ и соколитѣ, не бѣ мислило за жени. За него тѣ не съществуваха. И сега... Изведнажъ него го смѣтатъ за мжжъ и го канятъ на вечеря у хубави ромейки.

Отново въ душата му кресна тревожниятъ вѣкъ.

Измама! Измама! Пази се, Иваница!..

— Утре вечеръ князѣтъ, азъ и Теофилъ ще бждемъ при Ефросина. Нали? Значи свършено.

— Но... — опита се да възрази Теофилъ Каломодиосъ, — азъ не вѣрвамъ, че тя ще ни приеме... Нали знаешъ колко е станала зла напоследъкъ? Завчера ударила плесница на севастократора Алексея, следъ това го изпѣдила, после плакала... Никой не може да ѝ угоди. Преди две недѣли заповѣдала да биятъ съ камшикъ логотета Ставраки. Същиятъ, който заради нея пропиля всичкитѣ си богатства. Понѣкога по цѣли месеци не излиза никжде. Понѣкога дава шумни празненства, които струватъ данѣка на десетъ теми. Не води Йоаница тамъ. Ако се влюби въ нея, момчето ще погуби живота си — както хиляди други.

Адрианъ го изгледа странно. Поглади брадата си, замѣ се и каза:

— Не ставай дете, Теофиле. Князѣтъ сто пѣти ще погубва живота си, докато намѣри жената, която му е отредена отъ Бога. Той е младъ. Нека се повесели... Нали, княже?

Иваница извърна бавно лицето си, погледна стратора дълбоко въ очитѣ и не отвърна нищо.

ГЛАВА VIII.

Въ този дъждовенъ октомврийски день огнекосата хубавица на Визансъ се събуди много зле настроена, твърде късно, съ натежало отъ гнѣвъ сърдце. Предната вечеръ, късно следъ полунощъ, тя бѣ получила една кратка, но твърде ясна записка отъ василевса.

Въ богохранимата столица живѣлъ нѣкакъвъ българ-